

NIELS KJÆR

Forfatter Niels Kjær skriver levende om sin opvækst og liv i Aarhus med polio, ungdomsoprør, kolonihaver, kollektiv og kulturinstitutioner. Erindringerne er forfattet og indsendt af Niels Kjær selv.

ERINDRINGER FRA AARHUS AF NIELS KJÆR, FØDT DEN 27. APRIL 1949 I AARHUS

Jeg er født i Aarhus den 27. april 1949 som yngste barn af Torvald Kjær og hustru Ruth Hedvig Meyer. Mine to søskende er en halvbror, Edin Samuel Kjær (1929-2008) og en søster, Margit Elisabeth Fischer-Nielsen, født Kjær (i 1947). Den 29. maj 1949 blev jeg døbt i *Vor Frue Kirke* i Aarhus og fik navnet *Niels Kjær*, opkaldt efter min farfar, Niels Olesen Kjær (1851-1931), som var friskolelærer og sognerådsformand.

Min mor var født i 1911 i Minnesota i U.S.A. som barn af danske udvandrere. Min far var født i Trunderup på Fyn i 1895 og havde som ung været præst i den danske kirke i U.S.A. Her var hans første hustru (Edins mor), Mariane, død, og i 1936 blev mine forældre gift og bosatte sig i Aarhus. Min far havde opgivet

præstegerningen, og fra 1938 til 1956 drev mine forældre derfor sammen en lille købmandsforretning, der lå i Ny Munkegade 32.

Mine forældre var dog ikke de første aner i mit stamtræ, der havde været bosiddende i Aarhus. Allerede min morfars forældre havde cirka 1850 boet i Aarhus i en periode, min oldefar som konditorsvend i Skolegade og min oldemor som tjenestepige. Og min farfar havde i 1872 gjort militærtjeneste i byen og havde trænet heste i det dengang helt nye ridehus på Vester Allé.

Det var altså dér i Ny Munkegade, jeg boede de første syv år af mit liv. Vores lille lejlighed lå lige ved siden af butikken. Der var ingen moderne bekvemmeligheder. Lejligheden blev opvarmet af et par kakkelovne, og der var ikke varmt vand i hanerne. Toilettet, som vi delte med flere andre, lå på bagtrappen.

Fra min tidlige barndom husker jeg miljøet i Ny Munkegade. Der var mange små forretninger: Bager, købmand, mejeri, frisør, møbelpolstrer. Der var også en del originaler, som jeg fandt spændende. De havde sære øgenavne, der talte til min fantasi, for eksempel "Tipskongen" og "Funkismaleren". Selv om vi boede i en stor by, kendte alle i kvarteret hinanden. Købmandsforretningen var næsten altid åben, så ferie var udelukket. Men vi havde en kolonihave i "Vesterled", og den var et fristed.

I sensommeren 1952 blev jeg ramt af polio. Det var under den sidste store polio-epidemi i Danmark; få år senere blev alle børn vaccineret mod sygdommen. Jeg var indlagt som patient på *Ortopædisk Hospital* i mere end to år, bortset fra nogle få dage i julen 1953. Endelig den 1. oktober 1954 kom jeg, 5 ½ år gammel, hjem for at blive – en festdag, der blev fejret med grøntkålssuppe og kødben! Selv om jeg kun har gode minder fra Ortopædisk Hospital, var det alligevel rigtig dejligt endelig at være hjemme hos mor og far og Margit. Min søster havde jeg ikke set i to år, fordi børn på grund af smittefaren var forment adgang til hospitalet. Edin var på dette tidspunkt flyttet hjemmefra, men han kom som fattig universitetsstuderende ofte hjem og spiste middagsmad. Så fik jeg nogle gode rideture på hans skuldre gennem stuerne. Engang faldt lysekronen ned! Jeg havde bandager på både ryg og ben og gik med to krykker. Hver dag trænede jeg ved at gå 'rundt om blokken', og min mor brugte også mange

timer på at bringe mig til træning på Ortopædisk Hospital to gange om ugen. Heldigvis gav anstrengelserne resultat. Jeg blev bedre til at gå og byttede krykkerne ud med stokke. En dag kort før julen 1955 gik jeg så langt, at jeg fór vild og blev bragt hjem i politibil. Det var de fristende juleudstillinger, der havde ført mig på afveje.

Min første store helt var Peter Pan. Det lykkedes mig at samle mit Richs-album fuldt, og Disneys Peter Pan-film var den første film, jeg så i biografen. Et par år senere fik han dog konkurrence af Davy Crockett, pelsjægeren med vaskebjørnshuen.

I begyndelsen af 1950'erne blev min far også alvorligt syg, og i slutningen af 1955 fik han bevilliget invalidepension. Butiksdøden var allerede dengang begyndt, men mine forældre var heldige at få forretningen solgt, så vi kunne flytte derfra med en beskedent kapital på bankbogen. Kolonihaven blev også solgt til fordel for en ny kolonihave i "Grænsen" i Vejlbj. Denne have lå kun fem minutters gang fra vores nye lejlighed på Solhvervsvej 16 i *Vorrevangsparken*, en helt ny AAB-afdeling. Vi flyttede ind i begyndelsen af august 1956.

I sommeren 1956 var jeg også for første gang uden for Aarhus. Nu da vi ikke længere var bundet af købmandsforretningen, blev ferie en mulighed. Vi tog toget til Ryslinge – med ophold i Odense for at se H.C. Andersens Hus – for at besøge min fars familie. Det blev for Margit og mig den første af mange gode sommerferier på Fyn hos vores tre voksne kusiner, der alle var gårdmandskoner. I sommeren 1956 var jeg også med Edin i Thisted, og da han blev gift året efter, kom jeg ofte på ferie hos ham og hans hustru, Karen, først i Ballerup og senere i Kolding.

I august 1956 begyndte jeg min skolegang i *Vorrevangskolen*. Det var en ny og efter datidens målestok meget avanceret skole. Hver klasse havde sit eget lille 'rækkehus' med en have til. Der hørte desuden svømmehal, aula og fodboldbaner til skolen samt egen tandlægeklinik. Skolefolk og byrådsmedlemmer fra både ind- og udland kom på besøg hos os for at se, hvordan en moderne skole var indrettet. På et tidspunkt var vi 12-1300 elever, eftersom Vorrevangen og Christiansbjerg omkring 1960 var børnerige områder. Der var 30-32 elever i klasserne og 4-6 parallelklasser på hvert klassetrin. Her på

Vorrevangskolen var jeg elev i ni år fra 1956 til 1965. I 1961 – efter 5. klasse – blev vi delt i 'almen' og 'boglig' linje, og to år senere (i 1963) skete der en ny deling, hvor jeg kom i den treårige realafdeling. Vi havde et rigtig godt sammenhold i klassen, hvilket også har givet sig udslag i, at vi stadig mødes hvert femte år og således nu i sommer har været samlet til 50-års jubilæum.

Vi havde mange dygtige lærere, de fleste forholdsvis unge. Især vil jeg fremhæve Gerhard Eriksen, min klasselærer fra 1961 til 1965. Han underviste os i dansk på en inspirerende måde. Han tog senere en universitetsgrad i historie, blev ansat på *Jyllands-Posten* og skrev en række bøger, især om pressehistoriske emner. Af andre lærere kan nævnes skolens sang- og musiklærer, Vagn Pedersen, og skolens idrætslærer, håndboldlandsholdsspilleren Bent Jørgensen. Der var naturligvis også nogle originaler blandt lærerne, nogle værre end andre. Det var endnu almindeligt med lussinger og anden korporlig afstraffelse, og jeg fik min del deraf. Min sidekammerat i de små klasser, Carl Oscar, var samtidig min bedste ven. Senere i de større klasser blev jeg ven med en dreng, der hed Thomas, og vi fulgtes i en længere årrække, indtil vores veje skiltes, fordi han blev lærer på Tvind. I frikvartererne søgte jeg dog også ofte over til fru Larsen, der var skolens 'maddame', og som stod for den kommunale madordning med rugbrødsadder, mælk og frugt til alle eleverne i vinterhalvåret. Fru Larsen var mor til Sonja, min søsters slyngveninde, og i øvrigt svigermor til den unge forfatter, Svend Åge Madsen, der debuterede i 1963 og senere er blevet landskendt. Hos fru Larsen vankede der altid en godbid til mig!

I fritiden var der altid mange børn at lege med på Solhvervsvej. Vi legede aldrig inden døre, men altid ude i det fri. I de første år sluttede byen simpelthen for enden af vores vej. Hele arealet ned til Grenåvej lå endnu ubebygget hen som 'vildmark' – vi børn kaldte det "prærien" og legede her 'røvere og soldater' eller 'cowboyer og indianere'. Når det gik mere fredeligt til, spillede vi fodbold eller legede med kugler eller hønseringe. Legene var som regel årstidsbestemte. Jeg samlede også på bilnumre – og på autografer. Blandt klenodierne i autografsamlingen var Palle Lykkes og Henry Froms signaturer. Engang gik jeg hen og ringede på døren til skuespilleren Poul Smyrners hus. Det var dog ikke hans autograf, jeg var på jagt efter, men hans datters, Hanne Smyrners. Jeg

modtog et signeret fotografi af den unge filmstjerne, hvor hun sad med en rose i munden!

Når jeg var i kolonihaven, legede jeg Robin Hood og øvede mig i at skyde med bue og pil, en kunst jeg havde lært af Edin. Det var også Edin, der første gang tog mig med på museum. Kunstmuseet (det senere AROS) og det forhistoriske museum (det senere *Moesgaard Museum*) lå dengang samlet i én bygning i Vester Allé 15. Synet af Grauballemanden var fantastisk!

Når jeg var hjemme, læste jeg eller legede med Margit. I 1959 fik vi vores første fjernsyn, og så tog det naturligtvis en del af fritiden. Lektier brugte jeg ikke megen tid på, og huslige pligter var (for en dreng i de dage) få og begrænsede.

I 1959 overværede jeg min første fodboldkamp. Jeg har aldrig været AGF-fan, men tabte allerede som barn mit hjerte til den lokale klub, *Skovbakken*, der dengang havde hjemmebane på Riisvangen Stadion, men som senere flyttede til Vejlbj. Jeg har gennem årene som tilskuer overværet klubbens mange bedrifter i atletik, fodbold, håndbold, basketball og volleyball, og da Skovbakken i oktober 2015 spillede holdets divisionskamp nummer 1000 i herrefodbold, udgav jeg (sammen med min søn Silas) en lille jubilæumsbog, "*1001 dags eventyr*". Jeg var dog også tilskuer til anden sport. For eksempel overværede jeg i 1961 det sidste seksdagesløb i Aarhus-Hallen, hvor Palle Lykke og Kay Werner (par nummer syv) sejrede over deres belgiske rivaler efter en meget spændende afslutning.

I 1960 var jeg indlagt 11 måneder på Ortopædisk Hospital for at gennemgå en stor rygoperation. Det var den navnkundige overlæge, professor Eivind Thomasen, der foretog operationen. Efter operationen kunne jeg undvære mit korsét, og nogle år senere sagde jeg også farvel til stokke, fodkapsel og håndsuede sko. Da jeg fyldte 21 år, var jeg i stand til at klare mig helt uden hjælpemidler.

I 1962-63 gik jeg til konfirmationsforberedelse i *Skovvangskolen* hos pastor Theodor Matthiesen fra *Christians Sogn*. Som barn havde jeg gået i hans søndagsskole, hvor det store trækplaster var de Chaplin- og Gøg-og-Gokke-film, der blev vist, når bibelfortælling og salmesang var forbi. Vinteren 1963 blev den hårdeste vinter i min levetid, og der var langt fra Vorrevangskolen til

Skovvangskolen, men vi nød turen gennem snedriverne og købte på vejen billigt wienerbrød fra dagen før. Vi var over 100 elever på konfirmandholdet, en umulig pædagogisk opgave for den arme præst. Selv var jeg dog meget motiveret og fik mod alle odds også udbytte af undervisningen. Jeg er stadig gode venner med præstens søn, Søren, der nu er præst i Vejle.

Jeg læste hver dag avisen, som i mit barndomshjem var *Aarhus Stiftstidende*. I en del af mine kammeraters hjem læste de *Demokraten*. Jeg læste også utrolig mange bøger – alt lige fra romanblade til Bibelen. For at nu at nævne en meget speciel bog må jeg fortælle, at jeg i 1964 indkøbte ét af de første danske eksemplarer af skandaleromanen "*Fanny Hill – en glædespigens erindringer*". Det var virkelig saftig læsning før pornoens frigivelse, og mit eksemplar af bogen gik mere eller mindre hemmeligt på omgang blandt klassens drenge. Flemming, en af mine klassekammerater, kom dog allerede samme dag, som han havde lånt bogen, og ringede på vores dør for at aflevere den igen. Flemmings mor havde fundet den i hans taske og ville ikke tåle 'den skrækkelige bog' i sit hjem.

Skolebio og senere skoleteater var to store hits. Jeg husker især filmene "*Sheriffen*" (High Noon) og "*Masser af Whisky*". Når filmene knækkede, og vi stampede i gulvet, kogte hele salen. Allerstørst indtryk på mig gjorde dog en teaterforestilling på Aarhus Teater, nemlig "*Stedfortræderen*" om jødeudryddelserne. Der var dengang mange små lokale biografer i Aarhus, og jeg gik også ofte privat i biografen, både til seriøse film som "*Anne Franks dagbog*" og "*Elektra*" og til mere letbenede, men spændende film som for eksempel de første *James Bond-film* med Sean Connery i hovedrollen.

I 1965 foretog jeg sammen med Margit min første udenlandsrejse. Turen gik med Oslobåden fra Aarhus til Oslo og derfra videre med tog til Nesbyen og Geilo. Vi var altså henholdsvis 16 år og 18 år, før vi første gang rejste udenlands. Det er nok ret utænkeligt i vore dage. Til gengæld har jeg siden taget revanche og har foretaget utallige rejser i alle verdensdele bortset fra Antarktis.

Vi havde kun 2 ½ værelse (69 kvadratmeter) på Solhvervsvej, og eftersom Margit havde bemægtiget sig det halve værelse, måtte jeg dele soveværelse med mine forældre. Det blev problematisk, da jeg kom i puberteten, og derfor blev det besluttet, at jeg skulle tage real- og studentereksamen på *Grenå Gymnasium* og bo på *Løvenholm Kollegium*, en nystartet kostafdeling til

gymnasiet. Jeg forlod derfor Aarhus i 1965 – 16 år gammel – og vendte først tilbage som student i 1969.

I september 1969 begyndte jeg at studere teologi på *Aarhus Universitet*. Jeg flyttede ind på et værelse i et hus på Vesterengvej. Huset var ejet af Herluf Andersen, som var præst ved *Christianskirken*. Herluf Andersen blev senere landskendt for det net af genbrugsbutikker, han fik startet rundt omkring i hele Danmark til fordel for *Folkekirkens Nødhjælp*, men i 1960'erne var han især kendt for sine ungdomsgudstjenester og de moderne salmer, han skrev og oversatte. Jeg kendte Herluf Andersen fra et par ungdomsgudstjenester, hvor jeg havde medvirket som ung lægprædikant, dels i Grenå, dels i Aarhus. På den måde fik jeg et godt værelse i et hus, hvor der udelukkende boede unge studerende som mig selv. Værten – Herluf Andersen – boede jo i en af sognets embedsboliger.

Det kendte teologiske firkløver, bestående af P.G. Lindhardt, K.E. Løgstrup, Regin Prenter og Johannes Sløk, var stadig aktive som professorer ved universitetet, sidstnævnte dog inden for Idéhistorie på dette tidspunkt. Mine foretrukne fag var kirkehistorie og Ny Testamente, og af de fire "berømte" professorer foretrak jeg Lindhardt, der både var en dygtig forsker, en knivskarp polemiker og en fremragende prædikant.

Hverken Aarhus eller jeg var de samme i 1969 som i 1965. Ungdomsoprøret og alt, hvad der fulgte med det, havde sat sit præg på os begge. I Aarhus blev jeg aktiv i studenteroprøret, og i 1971 blev jeg valgt til Studenterrådet på Studenterfrontens liste. Fronten havde flertal i rådet og dannede derfor styrelsen, hvor jeg i et år virkede som international sekretær. Det er især de dramatiske begivenheder omkring de første konsistoriemøder og rektorvalget i vinteren og foråret 1971, jeg husker. Fronterne var meget skarpt trukket op, og politiet blev flere gange tilkaldt. Den borgerlige presse med *Jyllands-Posten* i spidsen krævede os relegeret, men til sidst faldt gemytterne til ro, sådan som de næsten altid gør i Danmark. På teologi var jeg med til at stifte en fagkritikgruppe, og i 1974 var jeg medforfatter til gruppens bog, "*Teologi og samfund*", et værk der både var nytænkende og tidsbundet.

I 1971 flyttede jeg i kollektiv på Tjørneagervej i Brabrand. De andre fem beboere var førnævnte Thomas Højmark Jensen, der i 1975 blev lærer på Tvind, og de to brødre, Thomas Uhre Fenger (senere præst og forfatter) og Sven Fenger (senere

seminarielærer og højskoleforstander med musik som fag). Endvidere to unge piger fra Sjælland, Anne Marie Sigsgaard og Birgitte Helmstedt. Anne Marie, datter af pædagogen og forfatteren Jens Sigsgaard, blev senere i en lang årrække børnehaveklasselærer på århusianske folkeskoler, og Birgitte blev som psykolog leder af *Familieprojektet* i København. Vi seks nød fællesskabet i et dejligt hus, som vi havde været så heldige at finde. Blandt vores mange gæster kan nævnes rockgruppen Gnags, som Sven i sin grønne ungdom i Skjern havde spillet med i, samt SF's daværende formand, Gert Petersen, der sammen med flere andre besøgte os i forbindelse med et landsmøde i SFU. Jeg sås også ofte med min ven fra Grenå, Jens Otto Madsen (senere rektor på VUC i Thisted), der var aktiv først i SF og senere i VS og Enhedslisten. Sammen og hver for sig deltog vi seks Brabrand-kollektivister i mange forskellige aktiviteter på den århusianske venstrefløj, blandt andet flere store demonstrationer mod Vietnamkrigen og EF. Engang 'befriede' vi en nyåbnet bankfilial på Strøget og erklærede den omdannet til en 'folkets café'. Vi blev alle anholdt, dog med undtagelse af folketingsmedlem Aage Frandsen, der også deltog i aktionen. Politiet forklarede bag efter, at de ikke havde set ham. Samtidig bragte aviserne et fotografi af en politibetjent, der stod og stirrede på Aage Frandsen. Min far var lidt betænkelig ved mit engagement i sagen, men lod sig berolige, da den forhenværende borgmester Bernhardt Jensen udtalte, at han ville have deltaget i aktionen, hvis han havde været lidt yngre.

Mit personlige venskab med anarkisten Carl Heinrich Petersen fra Viborg, der uden så meget som en studentereksamen blev æresdoktor ved Aarhus Universitet i 1978, betød, at jeg ikke som så mange af mine kammerater i disse år lod mig friste af kommunismen og den dogmatiske marxisme. Jeg foretrak (og foretrækker stadig) de libertæres frie og kritiske alternativ.

Når vi havde bestået vores eksamener, gik vi ofte ud for at fejre det med en middag på byens kinesiske restaurant. Den var i starten af 1970'erne den eneste etniske restaurant i Aarhus. Senere – i 1973 – åbnede *Jacobs Pitabar*. I dag virker den vist meget traditionel, men dengang var den lidt af en sensation, hvor ungdommen hurtigt flokkedes.

Jeg fik i 1974 en tjans som Aarhus-korrespondent for SF's lille avis, *Minavisen*. Jeg skrev om stort og småt i byen, ikke mindst fra kulturens verden. Der var dengang kun fire teatre i Aarhus, og i sæsonen 1974-75 overværede jeg vist

samtlige teaterforestillinger i byen, børneteater indbefattet, og anmeldte de fleste af dem.

Kærlighed og forelskelser har jeg indtil nu ikke skrevet så meget om, men det var naturligvis også dengang et stort og følsomt emne. Somme tider havde man en fast kæreste, og så faldt der lidt ro på, og somme tider var man single, og så meldte uroen sig igen. I 1972 mødte jeg min skæbne ved *Teologisk Forenings* legendariske julefest, og i april 1973 flyttede jeg sammen med Elisabeth Øllgaard, der også studerede teologi, ind i en lejlighed i Aarhus-forstaden Holme. Vi blev senere gift og fik to dejlige døtre, Mette Kirstine (født 1975) og Annemari (født 1979). Både Elisabeth og jeg blev i efteråret valgt ind i *Holme Menighedsråd* efter et kampvalg.

Kort før Mette Kirstine blev født i januar 1975, afsluttede jeg mine studier ved Aarhus Universitet og blev teologisk kandidat. Efter ½ år på *Pastoralseminariet*, som var (og er) beliggende i en sidebygning til *Markuskirken*, startede jeg allerede den 1. juni 1975 som præst ved *Utterslev Kirke* i København. Jeg kan endnu huske, hvordan jeg den 27. maj stod i agterstavnen af Kalundborg-færgen og så Aarhus forsvinde i horisonten. Mine forældre blev boende i Aarhus indtil 1977, men så flyttede de til Vejle, fordi alle deres tre børn efterhånden havde forladt byen. Margit og hendes mand, Svend, var begge blevet lærere i Vejle, og Edin var seminarielærer i Kolding. Selv flyttede jeg i 1978 videre til Lyø, en af de små øer i det sydfynske øhav, og her var jeg sognepræst og lærervikar i 21 ½ år frem til den 31. maj 1999. Elisabeth blev organist ved kirken og senere hjælpepræst. I 1980'erne og -90'erne kom jeg kun sjældent til Aarhus, fordi jeg ikke længere havde familie i byen og kun nogle få venner. Det forandrede sig dog, da vores datter, Mette Kirstine, i slutningen af 90'erne flyttede til Aarhus og begyndte at studere ved *Handelshøjskolen*.

Da jeg i 1999 fyldte 50 år, forlod jeg Lyø og vendte efter 24 års fravær tilbage til Aarhus. Elisabeth og jeg var blevet skilt i 1989, og vores to børn, der var blevet boende hos mig på Lyø, var nu begge voksne og havde forladt øen. Mine arbejdsforhold blev i 1998 væsentligt forandrede, idet biskoppen og provsten hen over hovedet må mig besluttede, at jeg ikke længere skulle bistå med undervisningen ved *Lyø Skole*, men til gengæld være sygehuspræst ved *Faaborg Sygehus* og bistandspræst ved *Faaborg Kirke*. Det var arbejdsopgaver, jeg overhovedet ikke havde lyst til at udføre, og jeg besluttede

derfor, at det nu var "tid til forandring". På grund af senfølgerne af min poliolidelse fik jeg bevilliget fuld tjenestemandspension, så jeg havde det økonomiske fundament i orden, da jeg i 1999 indledte en mere usikker tilværelse som forfatter, oversætter og foredragsholder.

Ligesom jeg havde erfaret i 1969, da jeg kom tilbage til Aarhus efter fire år i Grenå, var det en stærkt forandret by, jeg – efter 24 år 'i udlændighed' – vendte tilbage til. Den store indvandring til Danmark i de mellemliggende år havde sat sit tydelige præg på Aarhus, der nu på mange måder virkede mindre provinsiel og mere dynamisk. Jeg slog mig ned i et lille rækkehus på Snogebæksvej i *Trillegården*, et kvarter der var præget af mange indvandrere og af etniske spændinger. Selv fik jeg hurtigt venner både blandt drengene af arabisk herkomst, som jeg tog mig tid til at snakke med på gaden, og blandt de vietnamesiske flygtninge, der ofte havde spørgsmål til mig om forskellige danske forhold.

Mette Kirstine boede som sagt allerede i Aarhus, og Annemari kom nu også til byen for at studere teologi. De første par år rejste jeg meget, både alene og sammen med mine to døtre. Jeg havde jo ikke haft tid til et 'fjumreår' hverken efter studentereksamen eller efter at have afsluttet universitetet, men havde gået den lige vej gennem uddannelsessystemet direkte til erhvervsarbejde. Det blev der rådet bod på nu med lange rejser til blandt andet Canada, U.S.A. og Australien.

Mette Kirstine blev i 2002 gift med sin studiekammerat Andreas Thomsen. De er begge uddannet som cand. merc., har gode jobs og bor nu i Odder med deres tre drenge, Knud, Kristian og Anders – mine tre dejlige børnebørn. Annemari er cand. theol. og bor stadig i Aarhus.

Sideløbende med min virksomhed som forfatter og foredragsholder begyndte jeg også at assistere som en slags 'ulønnet hjælpepræst' ved Helligåndskirken i Hasle. Det var netop i Helligåndskirken, at jeg mødte Jenny Thaysen, der studerede Æstetik og Kultur ved Aarhus Universitet. Hun var i gang med at skrive sit afsluttende speciale om den japanske danseform *butoh*, og jeg var optaget af den japanske digtform *haiku*. Trods en aldersforskel på tyve år kom vi hurtigt på bølgelængde med hinanden, og det udviklede sig til forelskelse og kærlighed. Jenny og jeg flyttede sammen til en treværelses lejlighed ved

Kridthøj Torv, og den 22. marts 2003 blev vi gift i Helligåndskirken. Vi har siden fået to skønne børn, Silas (født 2003) og Ruth (født 2005).

I februar 2009 flyttede Ruth, Silas, Jenny og jeg til vores nuværende adresse på Langenæs Allé 78. Vi var på mange måder rigtig glade for de seks år, vi boede på Kridthøj, men med to børn blev vores lille lejlighed efterhånden for trang. Vi bor nu helt nede i bunden af Langenæs Allé i en rummelig femværelses lejlighed med tre altaner og en pragtfuld udsigt over Aarhus Å. Her på Langenæs har vi fundet vores blivende hjem i Aarhus. Vi bor tæt på midtbyen, men har alligevel parker og grønne områder lige uden for døren. Der hører endda en dejlig 'sanseshave' til vores AAB-afdeling, hvor Jenny med flere kan få jord under neglene, og hvor alle beboere kan mødes til en kop kaffe og nyde godt af afgrøderne.

Niels og Jenny i godt humør på Langenæs – december 2014 (Foto: Mark Schorr)

Jenny er blevet ansat som kordegn ved den lokale sognekirke, *Langenæskirken*, og vi har begge (eller har haft) en række tillidshverv i lokalområdet. Jenny mest ved kirken og i vores AAB-afdeling, og jeg mest i forbindelse med børnenes daginstitutioner og skole. For eksempel var jeg fra 2010 til 2014 medlem af bestyrelsen for børnenes skole, *Læssøesgades Skole*, det sidste år som næstformand. Jeg engagerede mig kraftigt i kampen for skolens bevarelse, og det var en stor glæde for mig

her i forsommeren 2016 at blive inviteret til at holde tale, da det første spadestik blev taget til den nye indskolingsafdeling i børnebyen på Langenæs.

Både Jenny og jeg er kommet til at holde meget af bydelen Langenæs. Den er som en lille velafgrænset landsby midt i byen, faktisk har den lidt 'ø-karakter', der minder mig om Lyø. Her kender vi hinanden og kommer hinanden ved – på en måde, der ellers i dag er ret ukendt i storbyen. For at styrke sammenholdet og identitetsfølelsen på Langenæs har jeg skrevet en lokalhistorisk bog om bydelens historie fra de ældste tider til i dag. Bogen hedder "*Fra køkkenmøddinger til højhuse: Bidrag til en beskrivelse af Langenæs-området historie*". Den udkom første gang i 2010 og er siden udkommet i en ny og revideret udgave i 2016.

Lokalhistorie er i det hele taget et af mine interesseområder, og jeg har i en periode deltaget i bestyrelsen for *Historisk Samfund for Aarhus Stift*. Jeg holder fra tid til anden foredrag om Aarhus i det 19. århundrede, for eksempel foredragene "*Da Grundtvig var århusianer*" og "*Søren Kierkegaard besøger Aarhus*". Jeg har også skrevet en digtsamling med erindringsdigte fra Aarhus, "*Mordet på Grauballemanden*" (2015), og jeg arbejder netop nu på en sonetkrans om Aarhus og Pafos, "*Dårskabens dialektik*", der skal udgives i anledning af, at de to byer i 2017 skal være europæiske kulturhovedstæder. Både Jenny og jeg er aktive medspillere i Aarhus' rige kulturliv. Jenny har med basis i Langenæskirken (*Laboratoriet for Kirkedans*) fået etableret et stærkt miljø omkring kirkedans, og jeg er aktiv i *Poetklub Aarhus* og i den lokale afdeling af *Dansk Forfatterforening*. Vi er begge engagerede i flere af de projekter, der skal løbe af stablen i kulturbyåret 2017. Også vores børn nyder godt af byens mange gode kulturtilbud. Ruth synger i *Aarhus Junior Kantori* og går til drama hos børneteateret *Filuren*, mens Silas går til guitar i *Musikskolen Laura*. De har også begge fulgt kurser på *ARoS* og på *Aarhus Kunstakademi*. Aarhus er i det hele taget en fantastisk by. Den er gammel med en lang historie bag sig, men samtidig ung og dynamisk. Den rummer historiske bygninger og spændende museer, men er også fuld af sprællevende arkitektur og engagerede mennesker. Og hele byen er heldigvis indrammet og gennemskåret af pragtfuld natur i form af å og bugt, parker og skove.